

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **G. K. G.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X
zastoupený Mgr. Azrou Drozdek, advokátkou
sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2025, č. j. OAM-10710-45/TP-2022,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2025, č. j. OAM-10710-45/TP-2022 (dále jen „**napadené**“

rozhodnutí“), jímž byla podle ust. § 75 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní záchovalosti.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě nejprve obecně namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ustanovení § 75 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a čl. 6 odst. 1 Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „**směrnice o dlouhodobě pobývajících rezidentech**“), a stručně shrnul některé skutkové okolnosti.
3. Konkrétně žalovanému vytýkal, že nezohlednil vzájemnou provázanost a závislost statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta a povolení k trvalému pobytu. Směrnice o dlouhodobě pobývajících rezidentech byla podle něj transponována způsobem, který vytváří dualitu statusů v případě přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta cizinci s povolením k trvalému pobytu, kterému toto právní postavení nebylo přiznáno současně s povolením k trvalému pobytu. Oba statusy však také úzce propojuje a činí je navzájem závislými. Toto propojení je přitom klíčové v případě řízení o žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu po pěti letech nepřetržitého pobytu podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, a to vzhledem k ustanovení § 83 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V případě takové jsou totiž oba statusy automaticky posuzovány během jednoho řízení. Je tak nutné přihlížet právě i k úpravě statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta a uplatní se podmínky směrnice o dlouhodobě pobývajících rezidentech (v tomto ohledu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29). Řízení o obou těchto stavech tedy musí být v souladu s evropským právem a s důvody, pro které lze zamítnout žádosti o přiznání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Skutečnost, že není vydáváno samostatné rozhodnutí o nepřiznání tohoto statusu, totiž ještě neznamená, že se o něm nerozhoduje.
4. Posléze žalobce namítl, že žalovaný rezignoval na eurokonformní výklad, nedbá na ustálenou judikaturu a popřel smysl a účel směrnice o dlouhodobě pobývajících rezidentech. Nesprávně totiž interpretoval závěry rozsudku Soudního dvora EU ze dne 15. 4. 2008 ve věci C-268/06 *Impact*. Ten se podle žalobce týkal otázky omezení eurokonformního výkladu v případě retroaktivity. V nyní posuzované věci se však o retroaktivitu nejednalo, protože závěry tohoto rozsudku nejsou příléhavé. V tomto ohledu odkázal i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2023, č. j. 2 Azs 179/2022-28, a ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29. Také poznamenal, že pokud členský stát netransponuje směrnici, přichází na řadu právě eurokonformní výklad, aby bylo zajištěno dosažení kýženého výsledku směrnice.
5. Rovněž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, který se týká skutkově podobného případu a mnohem závažnější trestné činnosti. Citoval právní větu, podle které aby mohl žalovaný odejmout dlouhodobému rezidentovi povolení k trvalému pobytu kvůli výhradě veřejného

pořádku, musí shledat, že jeho osobní chování je pro veřejný pořádek nejen hrozbou skutečnou a dostatečně závažnou, ale i aktuální. Dodal, že tyto závěry dopadají i na jeho případ. Žalovaný měl postupovat v souladu se zásadou právní jistoty, avšak zaměňuje princip právní jistoty za vlastní opakovanou nesprávnou praxi. Udržování ustálené nezákonné praxe přitom není promítnutím zásady právní jistoty. Uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu pak není ani ojedinělý, ani v něm sám soud nepřiznává svou nekonzistentnost. Žalovaným zmíněná judikatura pak není podle žalobce přiléhavá, neboť se týká zaměstnaneckých karet, přičemž směrnice o dlouhodobě pobývajících rezidentech nedopadá na případy řízení o žádostech o povolení k dlouhodobému pobytu.

6. Dále žalobce uvedl, že žalovaný zdůvodnil napadené rozhodnutí pouze poukazem na nesplnění podmínky trestní zachovalosti. Zcela tedy rezignoval na požadavek existence skutečné, závažné a aktuální hrozby. K tomu odkázal na čl. 6 odst. 1 směrnice o dlouhodobě pobývajících rezidentech. Podotkl, že Soudní dvůr EU vyložil tento článek tak, že brání v úpravě, podle které lze přiznání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta zamítnout pouze z důvodu záznamu v rejstříku trestů bez individuálního posouzení konkrétního případu. Tento přístup pak byl převzat i Nejvyšším správním soudem kupř. v rozsudku ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32. Záznam v rejstříku trestů tak není bez dalšího důvodem pro nepřiznání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jelikož takový důvod není v souladu se směrnicí o dlouhodobě pobývajících rezidentech. Rozhodnutí o nevydání povolení k trvalému pobytu je přitom rovněž rozhodnutím o nepřiznání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Zdůraznil, že aby tedy mohl žalovaný podložit napadené rozhodnutí výhradou veřejného pořádku, musí odůvodnit, že osobní chování je pro veřejný pořádek nejen hrozbou skutečnou a dostatečně závažnou, ale i hrozbou aktuální. Nestačí jakékoliv jednání, které vyhodnotí bez dalšího jako ohrožení veřejného pořádku. Ke zmínce, že spáchání byť jediného trestného činu lze bezpochyby podřadit pod pojem narušení veřejného pořádku, pak žalobce toliko citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41.
7. Následně žalobce ještě citoval rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-331/16 a C-366/16, na které odkázal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53. V tomto rozsudku podle něj Nejvyšší správní soud dovozuje, že omezující opatření odůvodněná veřejným pořádkem mohou státy uložit cizinci jen tehdy, když posoudí individuálně jeho konkrétní případ. To má důsledky i pro úpravu zákona o pobytu cizinců. I důvod pro zamítnutí povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců má být vykládán stejným způsobem. V tomto ohledu žalobce odkázal i na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20. Dodal, že pro aplikaci ustanovení § 75 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců proto rozhodně není forma zavinění či závažnost jednání nepodstatná. On sám se nedbalostního jednání dopustil již před X lety, od té doby je bezúhonný a trest mu byl uložen na nejkratší možnou dobu. Nedbalostní trestný čin, kterého se dopustil, z něj tedy nečiní skutečnou, dostatečně závažnou ani aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Závěrem zmínil, že po desetiletém pobytu v České republice je také plně integrován do společnosti.
8. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 6. 2025 nejprve stručně shrnul obsah podané žaloby a dále uvedl, že, postupoval zcela správně a pro zamítnutí žádosti použil správný zamítací důvod. Není podle něj sporu o tom, že povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců a přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta jsou dva propojené instituty, o nichž se často rozhoduje v rámci řízení o jedné žádosti. Přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta přitom sleduje výsledek řízení o povolení k trvalému pobytu. Vyslovil názor, že požadavek trestní zachovalosti cizince žádajícího o povolení k trvalému pobytu je zcela opodstatněný, neboť na udělení nejvyššího pobytového oprávnění je třeba klást větší nároky než na rozhodování o povolení k dlouhodobému pobytu.
10. Rovněž žalovaný dodal, že v napadeném rozhodnutí zhodnotil nebezpečí, které žalobce představuje pro veřejný pořádek České republiky s tím, že toto nebezpečí je stále aktuální. Skutek sice spáchal již v roce X, ale pravomocně odsouzen byl v roce X a až do X běží zkušební doba uloženého trestu podmíněného odsouzení. Žalobce tak dosud neprokázal své bezvadné chování a stále může představovat hrozbu pro veřejný pořádek. Osobám, které se dopustí na území České republiky trestného činu, přitom není na místě udělovat nejvyšší pobytové oprávnění, které je navíc spojeno právě s přiznáním statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta.
11. Závěrem žalovaný poznamenal, že žalobce pobývá na území České republiky na základě fikce zaměstnanecké karty, která mu byla vydána s platností do 31. 10. 2022. Nadto ještě v roce 2021 požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, přičemž o této žádosti se řízení také dosud vede. Zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu tak nepřijde o možnost i nadále legálně pobývat na území České republiky a do jeho soukromého života nebude nepřiměřeně zasazeno. Žalovaný tedy navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
13. Dne 22. 6. 2022 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců po pěti letech nepřetržitého pobytu na území České republiky.
14. Z přípisu Okresního státního zastupitelství v Břeclavi ze dne X, č.j. X, se podává informace, že na žalobce byla k Okresnímu soudu v Břeclavi podána obžaloba a na X je k jejímu projednání nařízeno hlavní líčení. Ze zprávy Okresního soudu v Břeclavi ze dne X, sp. zn. X, se podává, že dne X nebylo v hlavním líčení rozhodnuto a věc byla postoupena Nejvyššímu soudu k rozhodnutí o námitce obhajoby. Ze zprávy Okresního soudu v Břeclavi ze dne X, sp. zn. X, se podává, že ve věci žalobce bude pokračováno v hlavním líčení dne X.
15. Žalobce si dne 14. 6. 2023 podal stížnost proti nečinnosti správního orgánu. Usnesením ze dne 28. 6. 2023, č.j. OAM-10710-24/TP-2022, žalovaný správní řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu přerušil do doby pravomocného rozhodnutí ve věci vedené Okresním soudem v Břeclavi pod sp. zn. X. Proti tomuto usnesení si žalobce podal odvolání, které bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 9. 2023, č.j. MV-145358-5/SO-2023, zamítnuto.

16. Z výpisu z evidence rejstříku trestů zpracovaného ke dni 2. 12. 2024 se podává u žalobce jeden záznam, a to odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne X, č.j. 3 X, ve znění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne X, č.j. X, pro přečin legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců se zkušební dobou podmíněného odkladu jeho výkonu v trvání 12 měsíců.
17. Vyrozměním žalovaného ze dne 2. 12. 2024, č.j. OAM-10710-36/TP-2022, byl žalobce vyrozuměn o pokračování v řízení o jeho žádosti. Dne 17. 12. 2024 bylo žalobci umožněno ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady rozhodnutí a k těmto se vyjádřit.
18. Žalovaný poté, co se žalobce písemně vyjádřil k podkladům rozhodnutí, vydal napadené rozhodnutí, kterým o jeho žádosti rozhodl tak, jak je uvedeno v bodě. 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval po projednání věci, k němu nařídil jednání, v rámci kterého účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
20. Podle § 75 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174).*
21. Podle § 174 odst. 1 písm. a) téhož zákona *[z]a trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.*
22. Soud má za to, že znění shora citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců je natolik jednoznačné a přehledné, že k jejich správné a vůli zákonodárce odpovídající interpretaci není vhodnější než jazykové metody výkladu. Za těchto okolností lze přitom právě takový výklad mít současně za eurokonformní. Z ustanovení § 75 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že správní orgán žádost o vydání povolení k trvalému pobytu bez dalšího zamítne, jestliže cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Ze znění ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že trestní zachovalost cizince je dána tehdy, pokud nemá záznam v evidenci Rejstříku trestů. Žalovaný z výpisu z evidence Rejstříku trestů zjistil, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne X, č.j. X, ve znění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne X, č.j. X (právní moc dne X), pro přečin legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců se zkušební dobou podmíněného odkladu jeho výkonu v trvání 12 měsíců., což žalobce ostatně nijak nezpochybňuje. Nadto žalovaný opatřil do správního spisu i oba označené rozsudky. Uvedené ustanovení tedy nedává správnímu orgánu žádný prostor pro zohlednění povahy spáchaného trestného činu či osobního chování z hlediska skutečnosti, závažnosti a aktuálnosti jeho hrozby pro veřejný pořádek. Rozhodné je pouze to, zda cizinec byl či nebyl odsouzen za spáchání trestného činu a má tak záznam v evidenci Rejstříku trestů. (srov kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.

9. 2017, č. j. 3 Azs 244/2017-42, bod 10). V tomto ohledu žalovaný shora citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců zcela správně interpretoval a dospěl ke správnému závěru o nenaplnění podmínky trestní zachovalosti žalobce jako skutečnosti rozhodné pro aplikaci § 75 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Pro soudní přezkum je pak v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodný skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Podmínky pro vyhovění žádosti žadatele o vydání povolení k trvalému pobytu ve smyslu ustanovení § 68 odst. 1, za použití § 75 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců tedy nebyly dány. Bylo však na žalovaném, aby po učinění tohoto závěru následně zhodnotil též přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Zde se již otevírá prostor pro zohlednění závažnosti a druhu protiprávního jednání či osobního chování, jehož se žalobce dovolává, a to spolu s hodnocením dalších kritérií vyjmenovaných tímto ustanovením. V těchto souvislostech lze zdůraznit, že správní orgán přihlédl k absenci významných majetkových vazeb žalobce na území České republiky, skutečnosti, že je svobodný a bezdětný, a rovněž k tomu, že v X bydlí rodiče žalobce i všichni jeho sourozenci. Současně nelze přehlédnout, že žalobce sám během správního řízení neuváděl žádné skutečnosti, pro které by nevyhovění jeho žádosti představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života, přestože se v tomto případě jedná o řízení zahájené na žádost žalobce.
24. Žalovaný se také v napadeném rozhodnutí zabýval závažností a druhem protiprávního jednání žalobce, kdy si byl vědom toho, že v jeho případě se nejednalo o úmyslný trestný čin, ale o nedbalostní jednání, které obecně představuje nižší společenskou škodlivost než jednání úmyslné. Na druhou stranu měl za to, že nelze ani nedbalostní trestný čin bagatelizovat. Uvedený skutek žalobce sice spáchal v roce X, avšak v důsledku délky soudního řízení byl za něj pravomocně odsouzen až v roce X, kdy ovšem délku vedeného soudního řízení nelze přičítat k tíži správního orgánu. Podstatné pro žalovaného bylo, že byl odsouzen, nadále trvá zkušební doba jeho podmíněného odsouzení a lze proto konstatovat, že se jedná o nebezpečí aktuální, neboť žadatel může být do budoucna nadále skutečnou hrozbou pro veřejný pořádek. Trestný čin žalobce nebyl dosud zahlazen, tedy se na něj nehledí, jako by nebyl odsouzen a nelze ho tak považovat za trestně zachovalého (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). S těmito závěry žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a má rovněž za to, že ani závažnost a druh protiprávního jednání ani osobní chování žalobce nezakládají v jeho případě nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
25. Správnosti závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nadto svědčí skutečnost, že nevyhovění žádosti žalobce nemá za přímý následek povinnost jeho vycestování do země původu ani nemožnost žádost podat znovu, jakmile dojde k zahlazení odsouzení žalobce.
26. Zdejší soud má tedy s ohledem na shora uvedené za to, že žalovaný důvodně setrval na splnění podmínky trestní zachovalosti, jak ji vymezuje ust. § 75 odst. 1 písm. e) ve spojení s ust. § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které neobsahuje žádný materiální korektiv jako kupř. ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců v případě obdobného zákonného důvodu neudělení dlouhodobého víza. Přísnější podmínky přitom dávají smysl, neboť v případě trvalého pobytu se jedná o nejvyšší pobytové

oprávnění, které lze v České republice udělit. Správně a v dostatečném rozsahu (tj. v míře odpovídající tvrzením žalobce ve správního řízení a skutkovým zjištěním žalovaného) se poté žalovaný zabýval přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce, přestože korektiv *zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince* je uveden pouze u odstavce druhého v ust. § 75 zákona o pobytu cizinců (v souladu s judikaturou a s čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách má žalovaný i v tomto případě povinnost posoudit, zda nedochází k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žadatele). Žalovaný přitom neopomněl v rámci úvah o přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce vzít v úvahu osobní poměry žalobce i povahu, druh a závažnost jeho předchozí protiprávního jednání včetně aktuálnosti hrozby pro veřejný pořádek.

27. Co se týče odkazu žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2023, č. j. 2 Azs 179/2022-28, a ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29, nelze tyto považovat za přílehlavé, neboť v tam projednávaných věcech šlo o naplnění jinak formulovaných (resp. zcela jiných) podmínek zrušení, resp. neudělení pobytového oprávnění. Jinými slovy nešlo o požadavek na trestní zachovalost prokazovanou „čistým“ výpisem z rejstříku trestů.
28. K žalobcem odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, je nutno uvést, že v něm sice jde o mnohem závažnější trestnou činnost, ale opět o jinak zákonodárcem konstruovanou podmínku pro zrušení trvalého pobytu, v níž je současně (na rozdíl od projednávané věci) obsažen výslovně korektiv přiměřenosti z hlediska zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince [srov. ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. To platí obdobně i v případě odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, či na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20.
29. Pokud se jedná o odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41 v souvislosti se zmínkou, že spáchání byt' jediného trestného činu lze bezpochyby podřadit pod pojem narušení veřejného pořádku, tento nelze na projednávanou věc aplikovat proto, že důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu nebylo narušení veřejného pořádku, nýbrž nesplnění mnohem jednoznačněji formulované podmínky v podobě existence záznamu ve výpise z rejstříku trestů. Jakkoli tedy lze souhlasit se závěrem, že spáchání byt' jediného trestného činu lze bezpochyby podřadit pod pojem narušení veřejného pořádku, není tento závěr relevantní pro meritum projednávané věci.
30. Žalobce též poukazoval na rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-331/16 a C-366/16, na které odkázal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, v souvislosti s námitkou, že omezující opatření odůvodněná veřejným pořádkem mohou státý uložít cizinci jen tehdy, když posoudí individuálně jeho konkrétní případ. Takto nicméně žalovaný postupoval, když povahu spáchaného trestného činu či osobní chování z hlediska skutečnosti, závažnosti a aktuálnosti jeho hrozby pro veřejný pořádek v napadeném rozhodnutí posoudil a správně tak učinil v rámci posuzování přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 3. září 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
Samosoudce